

ŞEYTANIN ORTAK OLMASI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ ve tâcî ruûsinâ ve tabîbi kulûbinâ muhammedini'l-mustafâ ve âlâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasîli ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ الشَّيْطَانَ يَجْرِي مِنْ ابْنِ آدَمَ، مَجْرَى الدَّمِّ

(حم. م. خ. د. عن أنس؛ حم. خ. م. د. ه. عن صفية)

RE. 102/1 (İnne'ş-şeytâne yecrî mini'bni âdeme, mecre'd-demi.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz, sevgili ve değerli kardeşlerim!

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Allah-u Teàla Hazretleri dünya ve ahiretin hayırlarını cümlenize ihsan eylesin... Cümlenizi iki cihan saadetine mazhar eylesin... Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin...

Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek hadîs-i şeriflerini okumak, anlatmak, dinlemek, öğrenmek, taallüm etmek, tefeyyüz eylemek için toplanmış bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına başlamadan önce Peygamber SAS Efendimiz'e sevgimizin, bağlılığımızın bir nişânesi olmak üzere ve onun âline, ashâbına, etbâına; sâdât ve meşâyih-i turuk-ı aliyemizin cümlesinin ruhlarına;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehitlerin, gazilerin, mücahitlerin ruhlarına; hâssaten Fatih Sultan Mehmed Han'ın ruhuna; cümle evliyâullahın, sâlihlerin ve hâssaten beldemizin medâr-ı iftihârı Yûşâ AS'ın, Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri'nin ruhlarına; camimizin banisi İskender Paşa'nın ruhuna ve cümle hayrât-u hasenâtın ruhlarına hediye olmak üzere;

Uzaktan yakından bu dersi dinlemeye gelen siz sevgili ve değerli kardeşlerimin ahirete göçmüş bütün müslüman geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun diye; ruhları şâd olsun, kabirleri cennet bahçesi haline gelsin, makamları âlâ olsun, dereceleri yüksek olsun diye;

Rabbimiz bizleri de şu hâli hayatımızda sevdiği hâl üzere yaşamaya muvaffak etsin, hüsn-i hâtimeler ile ahirete göçelim, huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak varalım diye, bir *Fâtîha*, üç *Ihlâs-ı şerif* okuyalım, öyle başlayalım!

a. Şeytan İnsanın İçinde Gezer

Metnini az önce okuduğumuz 102. sayfanın birinci hadîs-i şerifi, sahih bir hadistir. Ahmed ibn-i Hanbel, Müslim, Buhârî, Ebû Dâvud, Enes RA'dan rivayet etmişler. Başka sahabelerden rivayetleri de var, İbn Mâce'de de var. Kesin bir hakikat.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:¹

إِنَّ الشَّيْطَانَ يَجْرِي مِنْ ابْنِ آدَمَ، مَجْرَى الدَّمِّ

(حم. م. خ. د. عن أنس؛ حم. خ. م. د. ه. عن صفية)

RE. 102/1 (*Inne's-şeytâne yecrî mini'bni âdeme, mecre'd-demi.*)

(*Inne's-şeytâne*) “Şüphe yok ki şeytan aleyhillâ'ne, (*yecrî mini'bni âdeme mecre'd-demi*) insanoğlunun damarlarında kan nasıl dolaşırsa, insanın içinde öyle gezer, dolaşır.”

Neye benzer onun gezmesi dolaşması? Damarlarda kanın gezip dolaşmasına benzer. Damarlarda kanın gezip dolaştığı gibi şeytan insanın içine girer, kalbinde, aklında, fikrinde,

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.VII, s.180, no:1898; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.V, s.338, no:1769; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXIV, s.71, no:189; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.31, no:7121; İshak ibn-i Râhoveyh, *Müsned*, c.IV, s.258, no:2082-8; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.IX, s.95, no:1729; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XL, s.10; Hz. Safiyye RA'dan.

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XII, s.328, no:4096; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.XXV, s.178, no:12132; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.321, no:6799; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.186, no:3470; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.I, s.105, no:89; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

her tarafında dolaşır durur.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Kur'ân-ı Kerîm'de Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا

(فاطر:٦)

(*İnne's-şeytâne leküm adüvvün fettahizûhü adüvvâ*) “Şeytan sizin düşmanınızdır, siz de onu düşman edinin, düşman olduğunu bilin, tedbirinizi alın!” (Fâtır, 35/6) buyuruyor.

Yani bilin ki o size düşman.

“—Ha sen öyle misin? Ben de sana düşmanım. Seni mendebur, melun... Ben de senin karşımdayım!” deyin.

Allah-u Teâlâ Hazretleri sizlere, bizlere, kullarına, Müslümanlara:

“—Siz de onu düşman edinin!” diyor.

Yani bizim görünmez düşmanlarımızdan bir tanesi nedir?

Şeytandır. Şeytan bize düşmanlık ediyor, her şeyi yapabilir. Biz de ona karşı tedbirimizi almalıyız.

Bir atasözü vardır:

“—Su uyur, düşman uyumaz!”

Soruyorum, bunun mânası nedir, söyleyin bakalım; “Su uyur düşman uyumaz!” ne demek?

Bilemiyorlar! Eski Türkçe'de “su”, daha doğrusu

“sü” asker demek. Subaşı veya sübaşı, askerin başındaki komutana derler. Bizim içtiğimiz suya telaffuzu yakın ama aslında biraz farklı. Aslı da “sub” idi, “suv” oldu, sonra “su” oldu. Bunun eski adı “sub” idi. Orta Asya’daki dedelerimizin yaşadığı zamanda telaffuzu öyleydi. Sonra “suv” oldu, şimdi “su” diyoruz. Bu değil!

Su uyur düşman uyumaz; “Ey komutan, senin askerin yorulur uyur da düşman uyumaz!” demek. Düşman gece baskın yapmak için sessizce gelir, senin askerinin uyuduğu bir sırada baskın yapar, çadırları yakar, askerlerini öldürür, perişan eder. Sü yani senin askerin uyur ama düşman uyumaz. Düşman insanı gafil yakalamak ister. Kurt dumanlı havayı sever, düşman da geceleyin gelir, bastırır.

Şimdi Avrupalılar kurnaz; gece gören dürbün yapmışlar. Geceleyin bakıyorsun, karanlıkta görüyorsun.

Nasıl yapmışlar?

Çalışınca yapıyorlar. Her şeyin bir kolay çaresi bulunuyor. Yapıyorlar, yapmışlar. Bir tane de bana verdiler. Ben daha geceleyin bakmadım ama benim de bir gece gören dürbünüm var, darısı başınıza... Gece gören dürbün!.. Geceleyin bakacaksın, sessiz sedasız karanlıkta bir düşman geliyor, güm!

“—Ah beni nereden vurdu, bu?” Vurur tabii, gece gören dürbünü var.

İşte şeytan bizim düşmanımız olduğu için, biz de onun düşman olduğuna bileceğiz, tedbirli ve uyanık olacağız.

Bizim büyüklerimiz ne demişler? Nakşî tarikatı nasıl bir tarikattır? Nasıl bir takke giyer, nasıl bir cübbe giyer? Cübbesinin nakışı, kuşağı, tesbihi nasıl olacak? “Şak şak” mı edecek, “şık şık” mı edecek?..

Bunlar işin dış görünüşü. Nakşî tarikatının birinci prensibi:

(*Hûş der dem*) “Her nefes alışverişte uyanık olmak, şuurlu olmak!” *Hûş*, Farsça’da “şuur” demek. Her nefes alışverişte şuurlu olacak.

Neden? Şuurlu olmazsan, gevşek ve gafil olursan şeytan seni mahveder! Şeytan düşman ya, içerde de dolaşıyor. “Hay Allah! Ben şimdi bundan nasıl kurtulacağım? Dışarıda olsaydı kapıları kapatırdım, içerden kilitlerdim, tıngır mıngır, tıngır mıngır... Dışardan kimse giremez. Bu içeri de giriyormuş.”

Peygamber SAS Efendimiz bildiriyor; “İnsanın damarlarında kanın dolaştığı gibi içeride dolaşiyor.” Kalbine de geliyor insanın, fıs fıs vesvese veriyor. Aklına geliyor, aklını çeliyor, niyetini bozuyor.

“—Hadi, sen bugün Es’ad Hoca’nın İskenderpaşa Camii’ndeki vaazına gitme.”

Neden?

“—Dışarıda hava güzel... Arkadaşların kır sefasına gidiyorlar. Eğlence var, keyif var, zevk var, top var, yüzmek var, gezmek var, tozmak var; gitme oraya!”

“—Seni mendebur, melun şeytan seni!.. Sen beni sevaplı işten alıkoymak istiyorsun.

Gideceğim işte!”

“–Neden?”

“–Hadis dinleyeceğim. Peygamber Efendimiz’in sözlerini, nasihatini, dinimi öğreneceğim. İnsanın ilimden bir bab, bir bölüm öğrenmesi, dünyadan da dünyanın içindeki her şeyden de daha hayırlı... Hayırlı işi yapacağım ben.”

Şeytana karşı uyanık olmak lazım!

Başka? Allah’a sığınmak lazım!

(*Eüzü bi’llâhi mine’ş-şeytâni’r-racîm.*) “Kovulmuş, taşlanmış,

dışlanmış şeytandan Allah’a sığınırım.” Allah’a sığınacağız. (*Eüzü bi’llâhi mine’ş-şeytâni’r-racîm.*) demek, dua...

“–Yâ Rabbi! Sen âlemlerin Rabbisin. Ben senin kulunum. Şu şeytandan beni koru. Ben bundan korkuyorum. Bu benim içime de giriyor, ben bundan korkuyorum. Sen beni bundan koru.” demek.

Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur’ân-ı Kerîm’de buyurmuş:

أَدْعُوْنِيْ اَسْتَجِبْ لَكُمْ

(المؤمن: ٦٠)

(*Üd’ünî estecib leküm*) “Bana dua edin, ben sizin duanızı karşılıksız komam.” (Mü’min, 40/60)

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş:²

² Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.669, no:1812; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.I,

الدُّعَاءُ سِلْحُ الْمُؤْمِنِ

(ع.ك. عن علي)

(*Ed-duàü silâhu'l-mü'min*) “Dua müslümanın silahıdır.”

Senin silahın var mı yanında? Aç bakayım, belini göreyim, bakayım tabancan, kılıcın var mı?

Adamın kılıcı belindeyken kıldığı namaz, kılıcsız kıldığı namazdan 700 kat daha sevaplı. Allah Allah, sübhanallah! Allahu ekber... Haydi bakalım, kapalı çarşıdan kılıç almaya gidelim. Elinizde hakiki harp görmüş, darp görmüş bir kılıç varsa ben müşteriyim. Ama kınıyla...

“—El-hamdü lillâh, İstiklal Harbi'nde dedem bunu kullanmış. Balkan Harbi'nde kullanmış.” ve saire...

Kılıç... Bir de bağcığı varsa... Topkapı sarayında da var ama oradakileri satmıyorlar, ne yapalım! Demek ki belimde kılıç ile burada namazı kılsaydım 700 misli sevap alacaktım. Kuşanırım evelallah!

Hendekli Abdurrahman Hoca sellemehullah derler, hayyâhullah, Allah ömür versin, selâmet versin, Beyazıt Camii'nde hutbe okumaya çıkarken elinde kılıç ile çıkardı. Sünneti kıldı mı

s.344, no:439; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.116, no:143; İbn-i Hacer, *Metâlibü'l-Âliyye*, c.IX, s.421, no:3414; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.223, no:3085; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.221, no:17198; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.172, noHz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.62, no:3117; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.403, no:1292; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.500, no:12408.

müezzin sessiz sessiz gelir, bir şey tutuşturur. Sen de bakıyorsun, olayı takip ediyorsun. Müezzin imama kılıç veriyor. Hutbe okuyacak, o da hutbeyi kılıcına dayanarak okur.

Ne demek bu?

Biz İstanbul'u cihad ederek fethettik. Fatih Sultan Mehmed cennetmekân büyüğümüz, ricâlullah olan, evliyâullah olan ordusuyla çarpışa çarpışa 50 küsur günde fethetti, kolay değil. Toplar patladı, ne maceralar oldu da Ulubatlı Hasan bayrağı dikti, surlar yıkıldı; fethettik. Burası fethedilmiş bir diyar olduğu için biz burada kılıcımıza dayanarak hutbe okuruz. Bizim fıkıh kitaplarımızda bilgi böyledir; fethedilen yerde kılıca dayanarak hutbe okunur.

Kılıçlı namaz kılmak, kılıçlı hutbe okumak neyi gösteriyor?

Müslüman cihada hazırdır! Onu gösteriyor. Müslüman cihada her zaman, her yerde hazır olsaydı, tam müslüman olsaydı Bosna'da o kadar şehid vermezdik. Çeçenistan'da o kadar şehid vermezdik. Orta Asya Ruslar'ın eline geçmezdi. Ortalık Asya diyorlar, biz Orta Asya diyoruz; biraz değişik telaffuz ediyorlar.

Cihad sadece kılıçla da yapılan bir şey demek değil. Cihad, Allah yolunda düşmanın gayretine karşı koymak, karşı gayret göstermek, cehdine cehd ile mukabele etmek demek. Müşareket sigasıdır; mücâhede, cehidleşmek demek. O İslâm'ı söndürmek için cehdediyor; sen İslâm bayrağını dalgalandırmak, İslâm'ı yaymak için

cehdedeceksin Sen de öyle cihad edeceksin.

“—Hocam şimdi kapalı çarşıya mı gidelim, ne yapalım? Yani bu kılıç işi bizim yüreğimizi yaktı.”

Biz bu hadîs-i şerifi Medine’de okuduk. İki tane kılıç aldık, belimize taktık; orada da namaz kıldık. Tabii camide kılmadık, zaten çakıyla bile sokulmuyor. Medine’nin ve Mekke’nin kapılarında “bevrap” dediğimiz bekçiler içeri girerken torbayla bile sokmuyor. Dışarıda. “Bir şey yok bunun içinde, işte çarşıdan şunu aldım, bunu aldım...” Torbayla bile korkuyor. Patlayıcı bir şey olur, diye sokmuyor. Çakı, tırnak makası da sokmuyor. Kılıçla hiç sokmaz. Tabii evde...

Evde kılıcı kuşandık belimize. Ama kimseye söylemeyin, çektüğümüz zaman ucu küt, oyuncak kılıç. Büksen kırılır, kırıldı mı eğildi mi bir daha düzelmez. Böyle yalancı kılıcın bilmiyorum kıymeti olur mu ama biz de hadîs-i şerifi okuduk diye belimize kılıcı sardık, öyle bir iki namaz kıldık. Şahitli, ispatlı...

Fakat arkadaş bir Hocaefendi’ye de sorduk:

“—Bu devirde uzun kılıç ile sallım sulum camiye geleceğiz. Herkes bize bakacak. Acaba bunda durum nasıl?”

Bursa’da çok hürmet ettiğimiz emekli, yaşlı bir müftü amca var. Çocuğu da müftü, torunu da ilahiyatçı... Bir mübarek büyüğümüz, sevdiğimiz kimse. Ben mahsustan müftüye soruyorum ki müftüden fetva alınır, fetva olsun diye.

“—Allahu a’lem tabanca da olur.” dedi.

O zaman askerler ve polisler yaşadı. Belinde tabancayla namaz kılınca bire 700 alıyorlar. Ah, biz de asker olabilsek...

Evet, bu işin maddî tarafı... Bir de mânevî tarafı var. Mânevî silahlanma:

“—Dua mü’minin silahıdır.”

Evet, dua mü’minin silahıdır; çünkü dua eder, mazlumun ahı zalimden çıkar. Bu, Ziya Paşa’nın şiiri:

Zàlim yine bir zulme giriftâr olur âhir; Elbette olur, ev yıkanın hânesi vîrân

Zalimlere bir gün Allah ne dedirtir?

*Zàlimlere bir gün dedirir Hazret-i Mevlâ:
Tallâhi lekad âsereke’llâhu aleynâ.*

Ne demek?

قَالُوا تَاللّٰهِ لَقَدْ آثَرَكَ اللهُ عَلٰى نَا

(يوسف: ٩١)

(Kâlû ta’llâhi lekad âsereka’llâhu aleynâ)

“Yeminler olsun ki Allah seni bize üstün kıldı, tercih etti. Sana lütfetti, bizi cezalandırdı.” dediler. (Yusuf 12/91)

Kim söyledi bu sözü? Yûsuf AS’ın kardeşleri söyledi. Yûsuf AS’ın kardeşleri Yûsuf AS’a gadrettiler, cevr ettiler, zulmettiler ama Allah mazlumu sevdi, yükseltti, zalimleri mazluma muhtaç düşürdü. Huzuruna getirtti, secde bile ettirtti. O zaman muhterem kimselere secde edilirdi. Secde bile ettirtti.

Zalimin zulmü devam etmez. Bir gün biter, o da ettiğine bin kere pişman olur. Mazluma Allah yardım eder, mazlumun ahı zalimden çıkar.

Ne yapmamız lazım?

Mânevî bakımdan da şeytana karşı hazırlıklı olmamız lazım! Şeytana karşı hazırlığın, silahın bir çeşidi duadır, bir çeşidi Kur'an'dır, bir çeşidi zikirdir. Tesbih silahtır! Şakır da şukur, şakır da şukur... Doksan dokuz taneli, o da silahtır. "Allah... Allah..." dedikçe, zikrullah mü'minin kalesi olduğundan mü'min korunmuş olur. Bunlara dikkat etmek lazım!

Abdestli olmak bir tedbirdir. Abdestli oldun mu şeytan sana tesir edemez. Melekler etrafında seni hıfzederler, muhafaza altına alınmış olursun. Onun için abdestli gezeceksin, kalbinle dilinle Allah'ı zikredeceksin. Her zaman abdestli olacaksın ve zikredeceksin. Allah'a sığınacaksın, şeytandan korunmaya çalışacaksın.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Pekiyi, Allah bu mendebur, melun şeytanı niye yaratmış? Yaratmasaydı da rahat etseydik ya...

لَيْبُ لَوْكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا

(المملک: ۶۷)

(*Li-yebülvekküm eyyükküm ahsenü amelâ.*)
"İmtihanı hanginiz başaracak, hanginiz daha güzel işler yapacak?" (Mülk, 67/2)

Onun cevabı da budur; "Bakalım, hanginiz imtihanı kazanacak? Hanginiz nefesine, şeytana,

dünyaya kapılmayıp iyi kulluk edip sevapları kazanıp âhirette mükâfatı kazanabilecek?” diye bir imtihan bu dünya. Üniversiteler arası imtihan var ya, ÖSYM[yapıyor. Onun gibi bir şey bu.

Ama burada bütün insanlar imtihan oluyor. Dünyada insan bu imtihanı kazamazsa, üniversiteye girmese girmez. Ne yapalım, oraya girmezse buraya girer. Hiçbir yere giremezse tüccar olur, esnaf olur, sanatkâr olur vs. Ama ahiret imtihanını kazanamazsa bir insan mahvolur! Dünyadaki ahiret imtihanını kazanamayan bir insan mahv-u perişan olur. Onu mutlaka kazanmak zorundayız. Ya kazanacağız, ya kazanacağız!

b. Şeytanın Hz. Ömer'den Kaçması

İkinci hadîs-i şerife geçiyorum:

Tirmizî rivayet etmiş, hasenün, sahihun, garibun demiş. Ahmed İbn Hanbel, İbn Abdilberr ve diğer kaynaklarda var. Abdullah İbn Bureyde'den, o da babasından radiyallahu anhümâ rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz, Hz. Ömer'e buyurmuş ki:³

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَيْفَ رَقٌ مِنْ كَيْ يَا عُمَرُ

(ت. حسن صحيح غريب، حم.ع. حب. والرويانى، ق. عن عبد الله بن بريدة عن أبيه)

³ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.353, no:23039; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XLIV, s.83; Tirmizî, *Sünen*, c.XII, s.150, no:3623; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XV, s.315, no:6892; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.823; Abdullah ibn-i Büreyde babasından. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XI, s.574, no:33720; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.346, no:6444.

RE. 101/2 (*Inne's-şeytâne leyefraku minke yâ umeru*)

(*Inne's-şeytâne leyefraku*) “Şeytan senden ter döküyor. Yani *yehafu*, korkuyor. Seni görünce şeytanı ter basıyor, “Eyvah hapı yuttuk” diye korkuyor.” buyurmuş Peygamber Efendimiz.

Peygamber SAS Efendimiz’in sözü, hadîs-i şerif sahih, Hz. Ömer’den şeytan korkuyormuş. Onu anlıyoruz.

Demek ki insan Allah’ın has kulu olunca, şeytan zarar veremediği gibi bir de korkup kaçıyor, uzaklaşıyor, yanına gelemiyor. Ne mutlu o mertebeyi bulanlara! Ne mutlu şeytana uymak şöyle dursun, şeytanın gördüğü zaman korktuğu insan olana!.. Ne güzel bir durum! Böyle olmaya çalışmak lazım!

c. Şeytanın İnsanı Kandırması

Üçüncü hadîs-i şerif:

Ebû Said el-Hudrî Hazretleri’nden rivayet edilmiş. Ahmed ibn-i Hanbel ve diğer kaynaklarda olan bir hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz bize ezelde, eskiden olmuş bir hadiseyi anlatıyor, bilgi veriyor:⁴

إِنَّ الشَّيْطَانَ قَالَ: وَعِزَّتِكَ يَا رَبِّ، لَا أَبْرَحُ أُغُ

⁴ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.29, no:11255; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.II, s.530, no:1399; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.290, no:7672; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.II, s.418; Ebû Saîd el-Hudrî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.476, no:2072; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.VII, s.340, no:6430.

وَيٰ عِبَادَكَ، مَا دَامَتْ

أَرْوَاحُهُمْ فِي أَجْسَادِهِمْ . فَقَالَ الرَّبُّ: وَعِزَّتِي
وَجَلَّتِي، لَا أَزَالُ أَعْفِرُ

لَهُمْ مَا اسْتَغْفَرُونِي

(حم . وابن زنجويه، وعبد بن حميد، ع . ك . ض . عن أبي سعيد)

RE. 102/3 (*İnne’ş-şeytâne kàle: Ve izzetike yâ rabbi, lâ ebrehu uğvî ibâdeke, mâ dâmet ervâhuhüm fî ecsâdihim. Fekàle’r-rabbü: Ve izzetî ve celâlî, lâ ezâlü ağfiru lehüm me’stağferûnî.*)

(*İnne’ş-şeytâne kàle*) “Şeytan muhakkak ki şöyle dedi: (*Ve izzetike yâ rabbi!*) Ey Rabbim! Senin izzetine yemin olsun ki, and olsun ki, (*lâ ebrehu uğvî ibâdeke, mâ dâmet ervâhuhüm fî ecsâdihim*) yaşadıkları müddetçe, ruhları vücutlarında sağ olduğu müddetçe ben senin kullarını kandıracağım.”

Şeytan kovulurken Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne yapacağı faaliyeti böyle söyledi.

(*Fekàle’r-rabbu*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri, Rabbimiz, yaradanımız da ona cevaben buyurdu ki: (*Ve izzetî ve celâlî*) İzzetime, celâlime and olsun ki, (*lâ ezâlü ağfiru lehüm me’stağferûnî*) onlar bana tevbe ve istiğfar ettikçe, ben de onları mağfiret edeceğim.”

“—Var mı bir diyeceğin? Sen kandırmış olsan

bile, onlar ‘Tevbe yâ Rabbi, affet yâ Rabbi, bağışla...’ dedikçe, onları affedeceğim.

İzzetime, celâlime and olsun ki tevbe istiğfar ettikçe ben de onları affedeceğim!” dedi.

Onun için kul tevbe ettikçe, günah kalmaz. Birinci işimiz günah işlememektir; şeytana kanmamak, uymamak, aldanmamaktır. Eğer ayağımız kaymış da şeytan bizi kandırmışsa, yanılmışsak, hata etmiş, kusur işlemişsek, hemen yapacağımız iş nedir?

“—Affet yâ Rabbi!” demek. “Yâ Rabbi! Ben beceremedim, şu şeytanı yenemedim, şeytan beni kandırdı, hataya günaha bulaştım, senin emrini tutamadım; beni affet! Estağfiru’llah... Afv u mağfiret istiyorum yâ Rabbi..” diye Rabbimize yönelip tevbe ve istiğfar edeceğiz. Allah-u Teâlâ Hazretleri vaad ediyor.

“—Yok hocam. Benim kusurum, günahım çok. Sana anlatamam. Nokta nokta nokta işler yaptım ben, çok fena... Allah beni affetmez.”

Buna karşı Kur’ân-ı Kerîm’de ayet var. Allah-u Teâlâ buyuruyor ki:

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ، إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا،
إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

(الزمر: ٥٣)

(Kul yâ ibâdiye’llezîne esrefû alâ enfüsihim)

“Kullarıma bildir, günah işleyen kullarıma bildir; (*Lâ taknetù min rahmeti’llâh*) ‘Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyiniz!’ de, onlara ‘Allah’ın lütfundan ümit kesmeyin! (*Inna’llâhe yağfiru’z-zünûbe cemîà*) Bak, Allah günahları toptan affediverir. (*Innehû hüve’l-gafûru’r-rahîm*) O Gafur’dur, çok mağfiret edicidir.” (Zümer, 39/53)

Allah’ın rahmetinden ümitsizliğe, ye’s’e düşmek yok. Ümitsizliğe düşmeyin!

“—Affetmez.”

Ne biliyorsun? Ne biliyorsun, ne hakla söylüyorsun, sen kimsin? Affedecek olan Allah, sana ne...

“—Affetmez.”

Nereden biliyorsun? “Affederim” diyor, affedeceğini bildiriyor. “Dua edin, duanızı kabul ederim.” buyuruyor. O halde ümitsizliğe düşmek yok! Bu çok mühim bir ayet, bizler için çok büyük müjde.

Demek ki kulun günahı ne kadar büyük olursa olsun, Allah affeder.

“—Adam öldürse de affeder mi?”

Affeder, affeder. Yeter ki candan pişman olsun, nadim olsun, bir daha işlememeye azm ü cezm ü kasd eylesin... Tevbe edince tevbesini Allah kabul eder.

“—Hocam, şimdi bir zor soru soracağım sana. Bakalım ne cevap vereceksin. Bir adam tam, candan tevbe etti ama ondan sonra yine bir günah işledi. Şimdi ne olacak? Bu sefer Allah

affeder mi?”

Yine affeder.

“—Bir kere daha tevbe etti, yine günah işledi. Yine affeder mi?”

Yine affeder, yine affeder...

Peygamber Efendimiz’e sormuş bir tanesi, demiş ki:

(Ve in zenâ ve in serika) “Hırsızlık da yapmış olsa, zina da etmiş olsa affeder mi?”

“—Evet! Burnu yerde sürtesice, hırsızlık da yapmış olsa, zina da etmiş olsa affeder.” buyurmuş. “Burnu yerde sürtesice...” diye buyurmuş latife yollu, yani Allah affedebilir.

Bir de bir şiir var, Mevlânâ’nın diyorlar, Mevlânâ’nın değildir, İranlı bir şairindir.⁵ Mevlânâ’nın dergâhına yazmışlar:

بازآ بازآ، هر آنچه هستی بازآ! گر کافر و گبر و

بتپرستی بازآ

این درگه ما درگه نومیدی نیست؛ صد بار اگر توبه

شکستی بازآ

Bâz â bâz â, her ançi hestî bâz â! Ger kâfir ü gebr u butperestî bâz â! İn dergeh-i mâ dergeh-i nevmîdî nist; Sad bâr eger tevbe şikestî bâz â! (Bâzâ bâz â, her an çi hestî bâz â!) “Dön gel, dön gel; vazgeç, tevbe et, gel!”

⁵ Ebû Saîd-i Ebü'l-Hayr (967-1049).

Bâzâ, geri gel demek, vazgeçmek demek. Biz, vazgeçmek diyoruz; İranlılar, vazgelmek diyor. Her ne olursan ol, ne kadar günahkâr olursan ol, tevbe et, dön gel!

(Ger kâfir u gebr u bût-perestî bâz â!) “Eğer ilk önce kâfir de isen, ateşperest de isen, hıristiyan da isen tevbe edersen, müslüman olursan yine olur, yine gel.”

Kâfir, küfürde olan; *gebr*, ateşperest; *butperest*, puta tapan demek. Puta tapan olsan, ateşe tapan olsan, kâfir olsan bile Allah yine affeder.

(İn dergeh-i mâ, dergeh-i nevmîdî nîst) “Bizim bu dergâhımız ümitsizlik dergâhı değildir.”

“—Hangi dergâh hocam bu? Söyle adresini de gidelim!”

Bu Allah’ın dergâhı! Bu dünya dergâhı değil, Mevlânâ’nın Konya’daki dergâhı değil. *(İn dergeh-i mâ)* “Bizim bu dergâhımız” dediği dergâh-ı ilâhi, Allah’ın dergâhı... Allah’ın dergâhı ümitsizlik dergâhı değildir.

(Sad bâr eger tevbe şikestî bâz â!) ‘Yüz defa da hata etmiş, günah işlemiş olsan; tevbe etmiş, bozmuş olsan bile yine gel!’

Bunlar Allah’ın tevbeyi kabul edebileceğini gösteriyor. Tamam, defterin bir tarafı, bir sayfası... Bir de öbür tarafı var, aziz ve muhterem kardeşlerim! İnsanı korkutan tarafı var.

Peygamber SAS Efendimiz, savaşan mücahidlere dedi ki;

“—Herkes savaşırken bulduğu, aldığı eşya, mal

mülk neyse hepsini getirsin. ortaya bakayım.”

Herkes getirdi. O, kâfiri öldürmüş, kılıcını almış, getirdi koydu. Ötekisi, üstünde bir yüzük görmüş, getirdi. Neyse, her şeyi getirdi. Mücahidlerin arasında birkaç defa böyle nida etti. Ondandır toplanan mallar mücahidlerin arasında beşte biri beytül mâle ayrıldıktan sonra taksim edilir, savaşın şartı budur.

Bizim Viyana kuşatmasını kaybetmemizin sebebi nedir? İkinci Viyana muhasarası bozguna dönüştü, kazanamadık, Viyana'yı alamadık, neden?

Viyana'yı muhasara eden komutan, Viyana'dan gelen ganimetlerin mücahidlere taksim edilmesini kabul etmemiş;

“—Kimse dokunmayacak!” demiş.

Darıldılar, gittiler; kırk bin kişilik Kırım ordusu darıldı, gitti.

Allah'ın emrine mi karşı geliyorsun?

Teslim olursa, olmaz. Cihad olursa, ganimet alınır. Ganimetin beşte dördü mücahidlere taksim edilir, beşte biri beytül mâl-i müslimîne kalır. Ona itiraz ettiği için darıldılar, küstüler, gittiler. Düşman da o zayıf zamanda saldırdı, Viyana'yı muhasara etmiş olan ordu perişan oldu. İkinci Viyana bozgunu diye tarihe geçti. Allah'ın emrini tutarsan hayrını, bereketini görürsün. Allah'ın emrine karşı gelersen cezasını çekersin. Hiç şaşmaz bu!

Peygamber Efendimiz'e ganimetler teslim edilip, taksim edildikten sonra birisi geldi:

“—Yâ Rasûlallah! Benim yanımda bir ayakkabı bağcığı, sıırımı kalmış.” dedi.

Ayakkabıyı oradan geçirip sıkıp bağladıkları sıırımı, ayakkabı bağcığını getirdi. Taksimat yapılmıştı. Peygamber Efendimiz:

“—Dellallar bu kadar bağırdı, sen duymadın mı?” dedi, onu azarladı. “Geçti vakti. Şimdi bu ateşten bir bağıdır, bağcıktır.” dedi.

Burada bir nokta koyalım, tefekkür edelim, düşünelim:

Bu şahıs kim? Peygamber SAS Efendimiz’in ordusunda cihad etmiş bir müslüman değil mi? Müslüman!

Peygamber SAS Efendimiz’in ordusunda değil mi? Ordusunda! Cihad etmedi mi? Cihad etti!

Ne kusuru var? Ganimet malını taksimata getirmedi, yanında tuttu.

Ganimete tabi olan, taksim edilmesi gereken malı yanında tutmaya “gulûl” derler Arapça’da; ganimet malını çalmak demek.

وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

(آل عمران: ۱۶۱)

(*Ve men yağlül ye’ti bimâ galle yevme’l-kıyâme*) [Kim emanete (ganimet malına) hıyanet ederse, kıyamet günü, hainlik ettiği şeyin günahı boynuna asılı olarak gelir.] (Âl-i İmran, 3/161)

Huzur-u ilâhîye mücrim, hırsız olarak gelir.”

Bir ayakkabı bağcığından, “Cehennemden bir ateştir, o kimse ateşe gidecek.” dedi.

Peygamber Efendimiz’e hizmet eden bir kişi vardı, öldü. Peygamber Efendimiz:

“—O cehennemliktir.” dedi.

“—Neden?”

Hazırladığı yemeklerden çalarmış. Peygamber SAS Efendimiz’in sofrasına gelmeden önce hizmette kusur edermiş.

Onun için, aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah’ın muhakemesi, kolay yaka sıyrılacak bir mahkeme değildir. Bakarsın bir ayakkabı bağcığından dolayı insan cehenneme düşebilir. Kalp kırdığı için ceza yiyebilir. Onun için o kadar da gevşememek lazım!

“—Hocam! Şimdi sen bizi darmadağın ettin, şaşırttın. Bir ümitlendirdin, bir de mahvettin.”

Oh olmuş, iyi olmuş. Çünkü ne fazla ümitlenmek iyi, ne de fazla ümitsizliğe düşmek iyi.

“—Nedir bunun ölçüsü?”

İkisinin ortasında adam olmak! Buna, *beyne’l-havfi ve’r-recâ*, “korku ile ümit arasında bulunmak” derler. Hem korkmak, hem ümitlenmek... Ne korkudan hiç ümidi kalmayacak derecede perişan olacaksınız, ne de ümidinizden günahlara aldırmayacak kadar laubali olacaksınız. Orta yolda adam gibi gideceksiniz. Dinimiz bizden bunu istiyor; *beyne’l-havfi ve’r-recâ* olacaksınız.

Fazla ümitlenme, bilmediğin bir hatandan,

edepsizliğinden, kötü huyundan, günahları mü-
himsemediğinden dolayı Allah cezalandırabilir.
Bu mümkün, bunların hepsi mümkün... Çok da
ümitsizliğe düşme. Allah'ın rahmeti geniştir, af
da edebilir. Ama affetmez diye tir tir titreyerek
titiz davran. Sen çalış çabala; bakalım, göre-
lim Mevla neyler, o zaman... Sen elinden geleni
yap da Allah da neylerse güzel eyler.

İnşaallah güzel eyler ama kulda edepsizlik,
edep noksanlığı, laubalilik olursa...

“—Canım Allah beni mi cehenneme atacak?”
Böyle tipler var. Ukala, laubali tipler var.

“—Canım, Allah bula bula beni mi cehenneme
atacak, yakacak? Benden başka adam kalmadı
mı? İşte namazı kılıyoruz ya!”

Eller böyle, omuzlar böyle... Neredeyse yanı-
na yanaşsan bir omuz atacak, sana kabadayılık
yapacak. Allah Allah! Fesübhanallah! Tevbe yâ
Rabbi! Allah bizi kötü huylardan korusun.

Kimisi de:

“—Ne var yani, küçücük bir günah işlemişsem
ne olmuş yani?” diyor.

Sen günahın küçüklüğüne bakma, kime karşı
edepsizlik yaptığını düşün! O içindeki duyguları
düşün. İnsanın içindeki duygular fena olduğu
zaman, içindeki kötü duygulardan, huylardan,
hallerden insan cezasını çekebilir.

Onun için biz erbâb-ı tarikat, takvâ ehliyiz,
Allah'tan korkarız. Ruhsatlarla değil, azimet-
lerle amel ederiz! İşin kolay tarafına gitmeyiz,
ihtiyat tarafına gideriz. Ne olur ne olmaz diye

var gücümüzle çalışırız. Rabbimiz tabii *Ekremü'l-ekremîn*'dir, *Erhamu'r-râhimîn*'dir; affını da ümit ederiz. Rahmetine hiç liyakatimiz yok ama belki bizi de rahmetine daldırır, bandırır, kandırır. Belki bize de lütfuyla muamele eder diye boynumuz bükük, gözyaşlarıyla...

İnsan niye ağlıyor, muhterem kardeşlerim? Secdeye kapanıyor, ağlıyor... Namaza Allahu ekber diye duracak, hüngür hüngür ağlıyor. Neden ağlıyor?

Korkuyor! Hatalarını düşünüyor. Tabii işte bu güzel! Efelik, kabadayılık, ukalalık, laubalilik iyi değil! Aman Allah'ın rahmeti sizi aldatmasın. Onu düşünüp aldanmayın. Şeytan bazen insanı öyle aldatır. "Allah gafûru'r-rahîm'dir." diye namaz kılmıyor, oruç tutmuyor.

Burada birkaç sefer anlattım. Bizim Sâime Hocahanım vardı, Allah rahmet eylesin, ihvanımızdan, ilkokul öğretmeni idi. Sınıfta çocuklara söylemiş:

"—Çocuklar, ilkokuldasınız ama namaz kılmanız lazım, artık namaza alışın!"

Allah'ın emirleri, farzları; din dersinde bunları öğretmiş. Sınıfın en çalışkan kızı, akıllı, münevver bir aileden birisi kalkmış;

"—Öğretmenim! Şimdi Allah bizden kesin olarak her gün beş vakit namaz kılmamızı istiyor mu?"

"—Evet istiyor, onun emri..."

"—Bunu yapmazsak, Allah'ın sözünü dinlememiş mi oluruz?"

"—Evet dinlememiş olursun."

“—O halde öğretmenim söz veriyorum, ben beş vakit namazı kılacağım.” demiş.

Doğru, her şey doğru... Bu sözlerin hepsi doğru; çocuğun sözü de haklı, tamam.

Çocuk büyüdükten, kartaldıktan sonra namaza başlamaz. Çocuk yedi yaşında namaza başlar. Daha erkenden başlatırsan daha iyi! On yaşında namaz kılmadığı zaman dövülür bile... “Çat” bir tane patlatırsın, “Utanmadın mı sen namazı kılmamaya?” dersin.

Sâime Hanım anlatıyor:

Çocuk namaz kılmaya başlamış. Zengin, münevver ailenin kızı... Kürklü bir bayan gelmiş. Üstünde kürk, artık ne kürkü olduğunu ben bilmiyorum, görmedim. Saime hanım da söylediye unuttum. Kürklü bir hanım gelmiş. Ayakkabısı topukludur mutlaka; yedi punto mudur, dokuz punto mudur, on dört punto mudur? Lüksüne göre yükseltiyorlar topukları, parmak ucunda gezer gibi geziyorlar. Dümdüz rahat bir ayakkabı varken niye öyle sivri sivri şeylerde cambazlık yapmaya kalkarlar, ben anlamıyorum. Çobanların ters sopaları vardır, üstüne basarak çok daha yüksekte yürüyebilirler. Niye daha yüksek olsun diye öyle yürümüyorlar da on dört punto ayakkabıda yürüyorlar, anlamıyorum.

Gelmiş kürklü kadın, demiş ki;

“—Siz öğretmen Sâime Hanım mısınız?”

“—Evet!”

“—Ben sizin öğrenciniz falancanın annesiyim.”

“—Hoş geldiniz, buyurun. Çok çalışkan bir kızınız var. Çok seviyorum, terbiyeli, başarılı...”

“—İyi ama siz ona din dersinde ‘Namaz kılın!’ demişsiniz.”

“—Evet, dedim.”

“—Şimdi bu çocuk namaz kılıyor.”

“—İyi, aferin.”

“—İyi ama sabahleyin herkes uyurken kalkıyor, namaz kılıyor. Geceleyin ‘yat’ diyoruz, ‘daha yatsının vakti gelmedi’ diyor; namaz kılıyor. Bu küçük yaşta olur mu böyle şey? Allah Gafûru’rrahîm’dir, affeder.”

Bu söz yanlış işte! Öyle yağma yok! Allah Gafûru’r-rahîm’dir, affeder; namaz kılma. Allah Gafurdur, Rahimdir, affeder; oruç tutma. Allah Gafurdur, Rahimdir, affeder; içki iç... Öyle yağma yok! Faiz ye, bilmem ne... Öyle saçma şey yok! “—Hanım, öyle şey olur mu? Kılacak.” demiş. “—O daha küçük.”

“—Olsun. Çocuklar ilkokula küçük yaşta, yedi yaşında gidiyor.” Peygamber SAS Efendimiz, “Yedi yaşında namazı emredin. On yaşında da kılmazsa dövün!” diyor. On yaşı üçüncü sınıftır. On bir yaşında dört, on iki yaşında beş... Üçüncü sınıfta, çat!..

“—Hocam, İslâm’da dövmek var mı?”

Bazen var. Bazı yerlerde Peygamber Efendimiz söylemiş. Kur’ân-ı Kerîm’de de var. Kadınlar hakkında da var. Bir kadın çok serkeşlik ederse, kocasıyla geçimsizlikte çok aşırı giderse, diye orada da var. Ne yapalım Allah’ın emri! Biz

Allah'ın kuluyuz, ne derse öyle yaparız. O da Allah'ın emrini tutsun. Herkes Allah'ın emrini tutsun.

Soruyorlar:

“—İslâm'da resim, çizgi, şu bu var mı, yok mu? Haram mı, helal mi?”

Haram! Doğru değil! Hadis-i şerifte:⁶

وَلَعْنِ الْمُصَوِّرِينَ

(*Ve leane'l-musavvirîn*) “Rasûlüllah SAS Efendimiz, tasvir yapanlara, heykel yapanlara lânet etmiştir.” diye bildiriliyor.

Heykel yapmak da günah...

“—İslâm güzel sanatlara düşman mı?”

Hayır! İslâm güzel sanatlara düşman değil ama heykel yapmaya düşman. Var mı bir diyeceğin? Aldın mı cevabı?

Adam köşkünün bahçesine çıplak kadın heykeli yapmış, kapıda öyle duruyor. Göğsü açık, poposu açık, bacağı açık kadın heykeli yapmış. Bu ne böyle? Bu rezalet sanat mı? Sen buna sanat mı diyorsun? Bu rezalet bu! Günah bu!

Bu, Yunanlıların kepazeliği! Yunanlılar böyleydi, ben müslümanım! Bende sanatın âlâsı var; hat sanatı, çini sanatı, ebru sanatı, tezhip, oymacılık, bakırcılık, telkâri sanatı, kumaş sanatı, cam sanatı var. Her sanat var. Hepsi müzeleri dolduran şahane sanatlar var ama böyle şey yok. Var mı bir diyeceğin?

⁶ Buhârî, *Sahîh*, c.V, s.2045, no:5032; Ebû Cuhayfe RA'dan.

“–Var...”

Varsa var. Benim yolum da bu!

Ben batının her şeyine dalkavukluk yapmaya mecbur değilim. Avrupalı baleyi güzel bir sanat olarak görüyor. Ortopedi mütehassısı bir doktor kardeşim söylüyor:

“–Balerinlerin hepsinin kemikleri hastadır. Hepsi gelirler bize, perişandır.” diyor.

Neden? Parmak üstünde döneceğim, döneceğim, döneceğim diye uğraşa uğraşa, hoplaya zıplaya ne kemik kalıyormuş ne bir şey. Ortopedi yani kemik hastalıkları bakımından hepsi hastaymış.

Nereden öğrendim bunu?

Benim ayağımın başparmağında bir ağrı var, duramıyorum. Gittim, onu konuşurken orada öğrendim.

Pilotların çoğu kemik hastasıymış. Gaza bir bastığı zaman muazzam bir hız kazanıyor jet uçağı. Muazzam bir baskı oluyor. İnsan koltuğa yapışıp kalıyor. O tazyik birçok rahatsızlıklar yapabiliyormuş. Pilotların çoğu da yani ses süratinin üzerinde uçanlar da bu durumlara uğrayabiliyorlarmış.

Neyse, küçük çocuk filan bilmem ben. Peygamber Efendimiz, “Yedi yaşında namaz kılın, on yaşında zorlayın, dövün!” dedi. Bu namazı kılacak çocuk, öğrenecek.

“–Hürriyetler, bilmem neler...”

“–Ben namazı öğreteyim de, çocuk on sekiz yaşını geçtikten sonra, kılmazsa kendisi haptı

yutsun.”

Kendisi bilir. Ben anne baba olarak 18 yaşına kadar onu namaza alıştırayım da o da 18 yaşını bitirdikten sonra; “Ben artık reşit oldum, namaz kılmayacağım.” derse vebali benden gider. Allah’a hesabı kendisi verir.

“—Ben onu yedi yaşından itibaren namaza alıştıracacağım. Kur’an’ı, İslâm’ı, farzları, haramları öğreteceğim. Farzları yaptıracağım, haramları yaptırtmayacağım. Ben bunu güzelce eğiteceğim.”

Bu baskı değil, bu eğitim!

“—Hocam! İslâm eğitimi mi iyi, laik eğitim mi iyi?”

İkisinin sonuçları ortada! İslâm eğitimi görmüş çocuklar sınıfların birincisi oluyor, laik eğitimi gören çocuklar esrarkeş oluyor, polisi ve ailesini uğraştırıyor, ölüyorlar. İkisinin sonuçları ortada; buyur sen kararını ver, benim karar vermeme artık lüzum yok!

Çocuk küçükmüş de namaz kılmamış, öyle şey yok.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Çocuklara farzları, namazları öğreteceğiz, kıldıracağız. İbadetleri yapacaklar ve biz İslâm terbiyemiz, İslâmî örfümüz, âdetimiz neyi gerektiriyorsa onu yapacağız. Ben şalvar giyiyorum.

Şalvar mı iyi, streç pantolon mu nedir onun adı, zibidi pantolonlar var ya hani, o mu iyi?

Şalvar daha iyi. Neden? Hava alıyor. Her tarafı ter yapmıyor. Ötekisi sımsıkı yapıyor. Şalvarda damarlarda kan deveran ediyor, ötekisinde sıkıştığı için kan deveranı zorlaşıyor. Doktorlar söylüyor bunu! Şalvar giyerim ben.

“—Ayıp olmaz mı?”

Pantolon giymek ayıp olmuyor da şalvar giymek niye ayıp olsun? Çatal bacaklı pantolon giyiyoruz şimdi. Namaza duruyorsun, biraz daha fazla zorlasan “pırt” sökülecek. Geriliyor adam akıllı. Niye bu kadar dar yapıyorsun, biraz bol olsun. Sonra üstünde bir örtü olsun. Gömlek demişler, bir kıyafet... Bu gömlek biraz uzun olsa, dizin altına kadar olsa da, secde ettiğim zaman da şöyle arkamı tesettür etse, örtse fena mı olur?

“—İyi olur ama utanırım, ayıplarlar.”

Kimden utanıyorsun ya! Başkası utansın, ötekiler utansın. Açık saçık gezenler, sıkışık gezenler utansın; sen rahatına bak! Biraz efe ol yahu, kahraman ol biraz! Ne korkuyorsun yani! Allah de, korkma ondan sonra... Allah de, Allah'ın dediği gibi yap!

d. Peygamber Efendimiz'in Şeytanı Yakalaması

Dördüncü hadîs-i şerif:

Dâra Kutnî ve Taberânî'den bir hadîs-i şerif. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁷

⁷ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kbîr*, c.II, s.251, no:2053; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.450, no:4156; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.I, s.365, no:15; Heysemî, *Mecmaü'zZevâid*, c.II, s.201, no:2299; Câbir ibn-i Semüre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.255, no:1281; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.337, no:6424.

إِنَّ الشَّيْطَانَ أَرَادَ أَنْ يَمُرَّ بِي نَ يَدَيَّ، فَخَنَقَ تَهُ
حَتَّى وَجَدْتُ بَرْدَ

لِسَانِهِ عَلَى يَدَيَّ، وَآيُ مُمُ اللّهِ، لَوْ لَا مَا سَبَقَ إِلَيَّ وَ
أَخِي سُلَيْمَانَ، لَأَرْتُبِطَ إِلَى سَارِيَةِ مِنْ سَوَارِي ال
مَسْجِدِ، حَتَّى يُطِيفَ بِهِ وَوَلِدَانُ أَهْلِ ال مَدِينَةِ

(قط. طب. ق. عن جابر بن سمرة)

RE.102/4 (*Inne's-şeytâne erâde en yemurre beyne yedeyye, fehanaktühû hattâ vecedtü berde lisânihî alâ yedî, ve'ymu'llâhi, levlâ mâ sebeka ileyhi ahî süleymânü, leertübita (ve fî nüshati: lerabettühû) ilâ sâriyetin min sevâri'l-mescidi, hattâ yutîfe bihî vildânü ehli'l-medîneti.*)

(*Inne's-şeytâne erâde en yemurre beyne yedeyye*) “Ben namaz kılariken şeytan benim önümden geçmek istedi.”

Şeytan, Efendimiz'in önünden geçmek istemiş. Bazen dışarıdadır, bazen içeride kan gibi dolaşabilir.

(*Fehanaktühû*) “Boğazını yakaladım.” diyor.

Hanaka, boğazından sıkmak demek. (*Hattâ vecedtü berde lisânihî alâ yedî*) “Dilinin serinliğini elimin üstünde hissettim.”

Demek ki, Peygamber Efendimiz boğazını sıkınca, şeytanın dili sarkmış. Anlatırken,

“Elimde soğukluğunu hissettim.” diyor.

(*Veymu'llàhi*) “Yemin ederim ki...” Bu, bir tabir. (*Levlâ mâ sebeka ileyhi ahî süleymânü*) “Yemin ederim ki eğer Süleyman AS kardeşim benden önce, onlar hususunda bir dua etmemiş olsaydı, (*leertebitu ilâ sâriyetin min sevâri'l-mescidi*) ben bu yakaladığım şeytanı mescidin direklerinin bağlardım. (*Hattâ yetîfe bihî vildânü ehli'l-medîneti*) Medine'nin çocukları ‘bu şeytan nasılmış’ diye etrafında dolaşacak şekilde direğe bağlardım.”

Çocuklar gelip etrafında dolaşıp, “Bu şeytan buraya bağlanmış, nasıl bir şeymiş?” filan diye dolaşır. Ama daha önce Süleyman peygamberin duasından dolayı böyle yapmadığını söylüyor. Süleyman AS şöyle dua etmişti:

رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْ بَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ

(*Rabbi'ğfir lî ve heb lî mülken lâ yenbağî li-ehadin min ba'dî*) “Ey Rabbim, beni bağışla; bana, benden sonra kimsenin ulaşamayacağı bir hükümlük ver!” demişti. (Sad, 38/35)

Tabii Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri bizim görmediklerimizi gören, bizim bilmediklerimizi bilen Allah'ın peygamberi... Bizim bakıp da bir şey görmediğimiz yere o bakıp neler olduğunu söylüyordu.

Mesela Uhud harbinde genç bir şehidi melekler yıkıyorlar. Melekler almışlar, yıkıyorlar.

“—Melekler geldi, kardeşinizi aldı ve yıkadılar.

Neden böyle yıkadılar?” diye soruyor.

Niye? Gerdekten çıkmış, Peygamber Efendimiz çağırırdı diye. Dügün gecesı sokaklardan nıda olmuş:

“—Haydi! Peygamber Efendimiz düşman geliyor diye savaşa çağırıyor sizi!” denince, gusül abdesti bile almadan Peygamber Efendimiz’in emrine icabet etmiş.

Dügün günü hemen dışarıya çıkmış ve Şehid olmuş. Gusül gerektiği için melekler yıkıyorlarmış. Peygamber SAS Efendimiz onu görüyor. Peygamberlerin hali böyle...

Evlıyâullahın hali de bir hoş. Her zaman söylüyorum, Ömer Efendimiz hutbeden İıan’daki savaşı seyrediyor da komutana talimat veriyor;

“—Yâ Sâriye! El-Cebel! Yâ Sâriye! Ne yapıyorsun arka tarafında düşman seni çeviriyor, tedbir alsana!” diye Medine’den savaşı seyrediyor. Allahu Ekber! Allah Őefaatlere erdirsin.

Nasıl oluyor bunlar? İslâm’da delili var mı?

Var! Peygamber Efendimiz diyor ki;

“—Allah bir kulu sevdi mi onun gören gözü, işiten kulağı, söyleyen dili, tutan eli, yürüyen ayağı olur.”

Yaptırđıđı her Şeyi Allah yaptırır, varacağı yere Allah’ın emriyle bir lahzada varır. Münkirin gözünü çıkartır. Allahu Teâlâ hazretleri o gücü, kuvveti verir.

e. Besmelesiz İşe Şeytan Ortak Olur

Bir hadîs-i şerif daha okuyalım beş olsun. Tek iyi olduğundan.

Ahmed ibn-i Hanbel, Müslim, Ebû Dâvud ve Neseî Huzeyfe RA'dan naklediyor.

Bu hadis-i şerifler şeytanın işlerini anlatıyor. Okuduğumuz kitapta hadis-i şerifler alfabetik sırayla olduğu için, hep karşımıza şeytanlı hadisler geldi. Şeytanın tehlikelerini anlatan hadisler bize faydalıdır.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَيْسَ تَحِلُّ الطَّعَامَ الَّذِي لَمْ يُذَكَّرْ اس
مُ اللَّهُ عَلَى هِ، وَإِنَّهُ جَاءَ بِهَذَا الْأَعْرَابِيِّ، يَسُ تَحِلُّ
بِهِ، فَأَخَذَتْ بِيَدِهِ؛ وَجَاءَ بِهَذِهِ

الْجَارِيَةِ، يَسُ تَحِلُّ بِهَا، فَأَخَذَتْ بِيَدِهَا؛ فَوَالَّذِي
نَفْسِي بِيَدِهِ إِنَّ يَدَهُ لَفِي يَدِي مَعَ أَيِّ دِيهَمَا

(حم. م. د. ن. عن حذيفة)

RE. 102/5 (*Inne's-şeytâne le-yestehillü't-taàme'llezî lem yüzkeri'smu'llàhi aleyhi, ve innehû câe bi-hâze'l-a'râbiyyi yestehillü*

⁸ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.X, s.218, no:3274; Ebû Avâne, *Müsned*, c.V, s.160, no:8236; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.76, no:10103; Ebü's-Şeyh, *Ahlâku'nNebiyi*, c.II, s.118, no:556; Huzeyfe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.237, no:40739; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.346, no:6443.

bihî, feehaztü bi-yedihî; ve câe bi-hâzihi'l-câriyeti li-yestehille bihâ, feehaztü bi-yedihâ; fevellezî nefsi bi-yedihî, inne yedehû fî yedi mea eydîhimâ.)

(*Inne's-şeytâne*) “Hiç şüphe yok ki şeytan, (*le-yestehillü'ttaàme'llezî lem yüzkeri'smu'llâhi aleyhi*) yapılışında, yenilmesinde besmele çekilmemiş olan taamı yemeye kendisinde hak ve salâhiyet görür.”

“—Tamam, bu bana helâldir. Ben bunu yiyebilirim.” der.

“—Hangi taamı, hangi yemeği?”

“—Allah'ın ismi söylenmeden pişirilmiş ve yenilmiş olan taamı...”

Sofraya bir yemek geldi, o yemekten şeytan yer mi, yemez mi?

Allah'ın ismi zikredilmemişse yer. Adam sofraya oturdu, yemek yiyecek, besmele çekmedi, başladı. Şeytan o yemekten yer.

Neden? Allah'ın ismini zikretmedi.

“—Allah'ın ismi nasıl zikredilir?”

(*Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*) dersin. İşte o Allah'ın isminin zikredilmesidir. Şeytan, Allah'ın isminin zikredilmediği yemeği yemeye kendisini haklı görür. “Bu yemeği ben yiyebilirim!” diye kendisine hak tanır. Onu kendisine helâl görür.

“—Bir adam şöyle yapmış, helal olsun!” diyoruz ya...

Yani sevaplı olmak mânâsına değil, hak olarak bu hakkı kendisinde görür.

Sonra; (*Ve innehû câe bi-hâze'l-a'râbiyyi*). “Şeytan şu bedevi ile beraber geldi.” Yemeğe, sofraya Peygamber Efendimiz’in yanına bedevi gelmiş. Bedevi, A’rabî; çölde yaşayan, şehirde yaşamayan Arabistan’ın çöl ahalisi demek... O geldi.

(*Yestehillü bihî*) “O A’rabî görgüsüz, bilgisi az olduğu için yemeğe besmelesiz başlamış. Şeytan da onunla yemek yemeye kendisinde hak bulmuş.” Fırsat eline geçmiş oluyor. (*Feehazet biyedihî*) “Şeytan onun elini tuttu.” mânasına veyahut (*feehaztü biyedihî*) Peygamber Efendimiz şeytanın yemesine müsaade etmemiş, elini tutmuş.

(*Ve câe bi-hâzihi'l-câriyeti*) “Ondan sonra bir kadın köle, cariye gelmiş. (*Li-yestehille bihâ*) O da besmele çekmeden yemek isteyince, şeytan onunla da yemek yemeye heveslenmiş.” (*Feehaztü bi-yedihâ*) veyahut (*feehazet bi-yedihâ*) “Cariyenin elini tutmuş, onunla beraber yiyor. Yani aynı zamanda şeytanın eli ile beraber... Ya da Peygamber Efendimiz besmelesiz yemesin diye o cariyenin elini tutmuş.”

Bu ifadelerden ikisi de anlaşılabilir. Ya Peygamber Efendimiz, “Besmelesiz yiyorsun, dur.” diye elini tutmuş, ya da şeytan o besmele çekmediği için onun elini tutmuş, o yedikçe onunla beraber yiyor. Hani denizde yüzerken birisine sarılırsan, o da seni götürür ya, onun gibi de olabilir. Ama herhalde Peygamber Efendimiz tutmuş olacak, “Ellerini tuttum, dur, besmelesiz yemeyin. Şeytan da sizinle beraber

yiyecek.” diye engellemiş olabilir.

(*Feve'llezî nefsî bi-yedihî*) “Canım, nefsim kudreti elinde olana yemin olsun ki...” Bu, Allah’a yemin olsun ki, demek. Canım elinde olana yemin olsun ki, yani Allah’a yemin olsun ki... Çünkü insanın canı, hayatı, ölümü Allah’ın elindedir; dilerse ömür verir, yaşatır, dilerse öldür, öldürür. Hayat, Allah’ın elindedir.

“Canım, nefsim elinde olan Allah’a yemin olsun ki... (*İnne yedehû fî yedî*) “Onun eli, şeytanın eli, (*mea eydîhimâ*) öteki ikisinin eliyle beraber benim elimde idi.”

Yani, “Hepsini birden tutuyorum.” demiş oluyor. Peygamber Efendimiz, cariye ve A’rabînin elini tutmuş, “Allah’a yemin olsun ki hem o cariye, A’rabînin eli hem şeytanın eli elimde. Hepsini birden tutmuş oluyorum.” diyor.

Muhterem kardeşlerim!

Besmele çekmezseniz şeytan insanın yemeğine ortak olur. Sizin güzelim yemeklerinizi o da yer. Şeytan insanın evlâdına da ortak olur, hanımına besmelesiz giderse... Hanımından şeytan evlâdı da doğar.

Neden söz dinlemiyor evlatlar?

Besmelesiz yaklaşılmış. Çocuk şeytanın evlâdı, şeytan gibi bir şey... Anasını babasını dinlemiyor. Onun için nikâh olacak, besmele olacak, dua olacak, camide olacak, uğurlu kademli olacak... Gazinolarda, pavyonlarda kadınlar göğsünden kuyruk sokumuna kadar açık tuvalet giyiyor, caz çalıyor, samba rumba bilmem ne, vals vesaire...

Kadınları erkekler:

“—Bana bu dansı lütfeder misiniz?” diye reverans yaparak alıyor ve dönüyorlar, düğün oluyor.

Ne oluyor? Boyuna günahlar yazılıyor. Kocaman kocaman günahlar yazılıyor.

Bu karıdan bu kocadan, bu düğünden bu dernekten, bu damattan bu gelinden hayır gelir mi? Tevbe ederse belki gelir ama bu başlangıç iyi bir başlangıç değil.

Bunların evlatları sahih evlat olur mu?

Besmelesiz, içkili, danslı, günahlı, haramlı, zinalı bir şeyin sonundan hayır gelmez. Bu başlangıcın sonu hayır olmaz.

Nasıl olacak?

أَلْ خَبِيثَاتُ لِلْ خَبِيثِينَ، وَالْ خَبِيثُونَ لِلْ
خَبِيثَاتِ؛ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ، وَالطَّيِّبُونَ
لِلطَّيِّبَاتِ

(النور: ٢٦)

(*El-habîsâtü li'l-habîsîne ve'l-habîsûne li'l-habîsât, ve'ttayyibâtu li't-tayyibîne ve't-tayyibûne li't-tayyibât.*) [Kötü kadınlar, kötü erkeklerle; kötü erkekler de kötü kadınlara lâyıktır. Temiz kadınlar temiz erkeklere, temiz erkekler de temiz kadınlara lâyıktır.] (Nur, 24/26)

Yani iyi erkekler iyi kadınlara, kötü, habis olanlar kötülere düşer. Kötüler birbirlerine

denk düşer. Tabii öyle olunca yuvada da hayır olmaz.

Şeytan sizin sofranızdan da yemek yiyebilir. Besmele çekmezseniz, kazancınız haram olursa, sofraya oturuşunuz besmelesiz olunca... Sizin yuvanızdan, sizin karınızdan da evlat edinebilir. Allah korusun... Onun için her şeyi besmeleyle, helalinden, Allah'ın sevdiği tarzda yapmaya dikkat edin!

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
07. 07. 1996 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

